

Sygn. akt XV Ca 1521/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Agaciński

Sędzia: SO Agata Szlingiert (spr.)

Sędzia: SO Maciej Rozpędowski

Protokolant: stażysta Olga Nowak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2014 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko K. Ł.

o eksmisję

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 18 czerwca 2013 r.

sygn. akt IX C 2/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ A. Szlingiert/-/ M. Agaciński/-/ M. Rozpędowski

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2012 roku powód M. P. wniósł o nakazanie K. Ł., aby opróżnił i opuścił lokal mieszkalny oznaczony numerem (...) przy ulicy (...) w P. oraz wydał go powodowi. Powód nadto zażądał zwrotu przez pozwanego na własną rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 700 zł. Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że jest właścicielem przedmiotowego budynku, a tytuł prawny do spornego lokalu przysługiwał nieżyjącej już B. Ł. – babci pozwanego. Wedle powoda pozwany nie posiada tytułu prawnego do lokalu, co zostało prawomocnie orzeczone wyrokiem Sądu z dnia 30 września 2010 r. (sygn. akt IX C(...)) gdzie K. Ł. domagał się ustalenia, że wstąpił w stosunek najmu lokalu po zmarłej B. Ł..

W odpowiedzi na pozew pozwany zażądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Argumentując to zaprzeczył twierdzeniom powoda, że nie posiada prawa do lokalu, będącego przedmiotem sporu. Pozwany przyznał, iż wyrokiem z dnia 30 września 2010 r. Sąd Rejonowy w P. oddalił jego

powództwo o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu i że wyrok ten uzyskał walor prawomocności, wszak zaznaczył, że ze wspomnianym rozstrzygnięciem się nie zgadza. Pozwany wywodził, że posiada tytuł prawny do lokalu nr (...) przy ulicy (...), albowiem wstąpił w stosunek jego najmu po babci B. Ł., na którą to okoliczność powołał dowód z zeznań świadków B. K., R. K., M. W. (1), M. W. (2).

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy- Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

1. nakazał pozwanemu K. Ł., aby opróżnił, opuścił i wydał powodowi M. P. zajęty bez tytułu prawnego lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w P.,
2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne:

W. Ł. uzyskał przydział mieszkania nr (...) przy ul. (...) w P. na podstawie decyzji dyrektora (...), Oddział w P. o przyznaniu osobnej kwatery stałej. Po śmierci W. Ł. decyzją nr (...) z dnia 8 marca 1999 r. jego żona B. została uznana za osobę uprawnioną do osobnej kwatery stałej na czas nieokreślony. Pozwany K. Ł. jest wnukiem B. oraz W. Ł.. B. Ł. zmarła w dniu 6 sierpnia 2000 r.

W toku wizji w obrębie nieruchomości przy ul. (...) w P. powód rozpytywał lokatorów na okoliczność tego, kiedy pozwany zamieszkał w spornym lokalu. Z czynności tej spisana została notatka służbowa. W oparciu o poczynione wówczas ustalenia M. P. pismem z dnia 5 stycznia 2010 r. odmówiło przyznania K. Ł. przymiotu najemcy lokalu nr (...) po zgonie B. Ł.. Powód poinformował pozwanego, że uznaje go za osobę niemającą tytułu prawnego do lokalu i oczekuje jego opuszczenia w terminie 30 dni. Nadto powód począł naliczać pozwanemu odszkodowanie za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego.

Pozwem z 21 stycznia 2010 r. skierowanym do Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu K. Ł. wniósł o ustalenie, iż wstąpił w stosunek najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) w P. po babci B. Ł.. W toku postępowania na wniosek K. Ł. przesłuchani zostali m.in. świadkowie B. K., R. K., M. W. (1), M. W. (2) i to na okoliczność tego, czy pozwany zamieszkiwał stale z babką w spornym lokalu aż do momentu jej zgonu. Wyrokiem z dnia 30 września 2010 r. zapadłym w sprawie o sygn. akt IX C (...) Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu oddalił powództwo K. Ł. ustalając, iż ten nie spełnił przesłanek wstąpienia w stosunek najmu po zmarłej najemczyni. Dnia 22 marca 2011 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację K. Ł. od rozstrzygnięcia sądu I instancji.

Obecnie właścicielem lokalu nr (...) przy ul. (...) w P. jest M. P..

Pismem z 13 stycznia 2012 r. powód wezwał pozwanego do wydania spornego lokalu w terminie 3 dni, pod rygorem wystąpienia na drogę sądową.

Pozwany nie jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w P. jako osoba bezrobotna, nie korzysta ze wsparcia (...) czy (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, a nadto o materiał dowodowy, który stanowiły odpisy dokumentów prywatnych i dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 245 k.p.c. oraz art. 244 § 1 i 2 k.p.c.

Ze względu na ujawnione w sprawie okoliczności oraz dyspozycję art. 299 k.p.c., jak też art. 15 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów... Sąd Rejonowy wskazał, iż dopuścił dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do K. Ł.. Ostatecznie jednak w myśl art. 302 § 1 k.p.c. Sąd ten pominął dowód z zeznań pozwanego z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawienie się na termin rozprawy mimo prawidłowego doręczenia wezwania zaopatrzonego odpowiednim rygorem. W ocenie Sądu I instancji, nie zasługiwał tu na aprobatę wniosek pełnomocnika K. Ł. o ponowne wezwanie pozwanego.

Zdaniem Sądu I instancji, pozwany w żaden sposób nie wyjaśnił, z jakiej przyczyny nie przybył na posiedzenie wyznaczone celem jego przesłuchania, a samą sprawą z pewnością nie mógł być zaskoczony, skoro jego powództwo o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu rozpoznane zostało negatywnie, nadto w sprawie niniejszej był już wzywany na dwie rozprawy, odwołane następnie wskutek nieobecności sędziego. Nie złożono zaświadczenia wymienionego w art. 214 (1) k.p.c., wskazującego na chorobę pozwanego, ani też nie powołano żadnych okoliczności, które by mogły czynić jego niestawiennictwo uzasadnionym. Dalej, uwzględnienie wniosku o ponowne wezwanie K. Ł. prowadziłoby wyłącznie do przewleczenia procesu- i- jak zdaje się wskazywać materiał zawarty w aktach sprawy- taki był zamiar pozwanego. Jest to założenie wysoce prawdopodobne, skoro fachowy reprezentant pozwanego, zapewne świadom dyspozycji art. 365 § 1 k.p.c. i 366 k.p.c. podtrzymał wnioski o słuchanie świadków wymienionych w odpowiedzi na pozew, mimo egzystowania w obrocie prawnym prawomocnego wyroku tutejszego Sądu w sprawie o sygn. akt IX C (...). Mając to na względzie Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego co do przesłuchania B. K., R. K., M. W. (1) oraz M. W. (2), gdyż okoliczności, co do których mieli się wypowiedzieć (wstąpienie przez pozwanego w stosunek najmu lokalu nr (...) po babci B. Ł.), były już wyświetlane przez tych świadków i zostały prawomocnie rozstrzygnięte orzeczeniem z 30 września 2010 r., utrzymanym w mocy przez sąd II instancji.

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Rejonowy wskazał, iż żądanie pozwu znajdowało podstawę w normie prawnej wyrażonej w art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którą właściciel może żądać od osoby, władającej faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

W opinii tego Sądu K. Ł. jest osobą nieposiadającą tytułu prawnego do zajmowania lokalu nr (...) przy ul. (...) w P.. Stosownie do norm zawartych w art. 365 § 1 k.p.c. i 366 k.p.c. Sąd I instancji nie rozważał ponownie, czy pozwany wstąpił w stosunek najmu tegoż lokalu po zgonie babki B. Ł., a to z uwagi na treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 30 września 2010 r. i jego uzasadnienia. Celem wyjaśnienia motywów takiego zaniechania odwołał się do instytucji mocy wiążącej wyroku. Wskazał, że oddziaływanie prawomocności sprowadza się do tego, że sąd w kolejnym postępowaniu zobowiązany jest przyjąć, iż istotne z punktu widzenia zasadności żądania zagadnienie kształtuje się tak, jak to zostało ustalone w prawomocnym wyroku. Oznacza to niedopuszczalność ponownej analizy prawnej, a także prowadzenia postępowania dowodowego co do okoliczności objętych uprzednim prawomocnym rozstrzygnięciem. Sąd obowiązany jest uwzględnić prawomocne orzeczenie w ramach podstawy orzekania o kolejnym żądaniu, bez dokonywania jego ponownej oceny. Przy ocenie granic mocy wiążącej nie jest istotna tożsamość sprawy pod kątem przedmiotowym. Kwestia granic mocy wiążącej orzeczenia sprowadza się do pytania, jaki zakres ustaleń poczynionych w prawomocnie zakończonym postępowaniu korzysta z niewzruszalności w innych postępowaniach niezależnie od ich przedmiotu, a w konsekwencji jakich „punktów” dotyczy zakaz dokonywania samodzielnych ustaleń w innych procesach. Ze względu na częsty charakter występowania relacji prejudycjalnych określenie granic mocy wiążącej orzeczenia ma zasadnicze znaczenie z punktu widzenia celów postępowania cywilnego i było różnie postrzegane w jego historycznym rozwoju. Za szerokim ujęciem tych granic przemawia ekonomia procesowa i jednolitość rozstrzygnięć zapadających w związanych sprawach. Za wąskim traktowaniem - chęć zapobiegania petryfikacji rozstrzygnięć błędnych, swoboda judykacyjna sędziego oraz zasada dyspozycyjności. Przepis art. 365 k.p.c., odmiennie niż art. 366 k.p.c., nie reguluje wprost przedmiotowych granic mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia. Rozwiązanie tego problemu istotnie ułatwia koncepcja upatrująca w mocy wiążącej i powadze rzeczy osądzonej dwóch aspektów prawomocności materialnej. Zakres ustaleń korzystających z ochrony w kolejnych procesach powinien być bowiem taki sam, niezależnie od tego, o który aspekt tego samego zjawiska chodzi. Przyjmując to założenie, granice przedmiotowe mocy wiążącej należy oceniać według reguł przyjętych w art. 366 w odniesieniu do przedmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej. Stanowisko takie prowadzi do wniosku, że moc wiążąca z perspektywy kolejnych postępowań uzyskują jedynie ustalenia dotyczące tego, o czym orzeczono w związku z podstawą sporu (art. 366), a więc - w ujęciu modelowym - rozstrzygnięcie o żądaniu w połączeniu z jego podstawą faktyczną.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powództwo K. Ł. o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) w P. po babci B. Ł. zostało prawomocnie oddalone. W toku sprawy IX C (...), w której powództwo to rozpoznano Sąd prowadził

szeroko zakrojone postępowanie dowodowe (m.in. słuchając świadków powołanych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew) celem zbadania, czy pozwany istotnie zamieszkiwał z babcią w sposób stały aż do dnia jej śmierci i czy wypełnił w związku z tym przesłanki wstąpienia w stosunek najmu wymienione w art.8 obowiązującej w chwili zgonu B. Ł. ustawy z 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych. Zdaniem Sądu Rejonowego, tym samym powtórna analiza tegoż zagadnienia była wykluczona, także w procesie eksmisyjnym, prowadziłoby to bowiem do nieprzewidzianego przepisami wzruszenia rozstrzygnięcia prawomocnego, wiążącego wszystkie organy i sądy. Wylimitowaniu zaś ewentualnych błędów w tym rozstrzygnięciu służył tok apelacyjny, z którego pozwany skorzystał. Z kolei w toku niniejszego procesu pozwany nie twierdził, jakoby jego tytuł prawny do spornego lokalu miał wynikać z innych zdarzeń, aniżeli wstąpienie w stosunek najmu po śmierci babki. W szczególności nie podnosił, aby powód zawarł z nim umowę najmu, czy to w sposób wyraźny, czy dorozumiany, ani też nie argumentował, że korzysta z mieszkania na jakiejś innej podstawie.

W kwestii lokalu socjalnego, Sąd Rejonowy odwołując się do art. 17 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), zgodnie z którym przepisów art. 14 i 16 nie stosuje się, gdy powodem opróżnienia lokalu jest stosowanie przemocy w rodzinie lub wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, albo niewłaściwe zachowanie czyniące uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku, albo gdy zajęcie lokalu nastąpiło bez tytułu prawnego wskazał, że uznając K. Ł. za osobę niemającą tytułu prawnego do spornego mieszkania, nie było podstaw do orzekania o uprawnieniu do lokalu socjalnego ani w sposób pozytywny, ani też w sposób negatywny. Na marginesie Sąd I instancji podkreślił, iż dokumenty pozyskane z (...) i (...) oraz PUP w P. nie wskazują, by sytuacja materialna pozwanego predestynowała go do skorzystania z prawa zamieszkania w lokalu socjalnym.

Orzeczenie o kosztach postępowania zostało oparte na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na zasądzoną na rzecz powoda kwotę 320,00 zł składały się koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika poniesione przez powoda i wyliczone według stawki minimalnej w kwocie 120 zł oraz uiszczona opłata sądowa od pozwu w kwocie 200 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i domagając się:

1. zmiany wskazanego wyżej wyroku i oddalenia powództwa w całości,
2. zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych,
3. ewentualnie uchylenia wskazanego wyżej wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 8 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że K. Ł. nie dysponuje prawem do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w P.,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:
 - a) art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. poprzez nie rozważenie przez Sąd I instancji czy pozwany wstąpił w stosunek najmu przedmiotowego lokalu po zgonie B. Ł.,
 - b) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku strony pozwanej o przesłuchanie pozwanego – K. Ł.,
 - c) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku strony pozwanej o przesłuchania B. K., R. K., M. W. (1) oraz M. W. (2).

Wodpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 stycznia 2014 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o odroczenie rozprawy z uwagi na toczące się rozmowy z (...), dotyczące przedmiotowego lokalu, których celem jest kompleksowe załatwienie kwestii przedmiotowego lokalu.

Pełnomocnik powoda sprzeciwił się odroczeniu rozprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. Również rozważania prawne Sądu I instancji były prawidłowe, a zarzuty zawarte w apelacji nie zdołały podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

W szczególności nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia przepisów art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie żądanie eksmisji było wywodzone przez powoda z faktu, iż pozwany nie posiada tytułu prawnego do lokalu znajdującego się w P.przy ul. (...). Pozwany zaś twierdził, że posiada tytuł prawny do przedmiotowego lokalu, albowiem wstąpił w stosunek najmu po śmierci babci B. Ł., która to kwestia była przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia wyrokiem z dnia 30 września 2010 r. zapadłym w sprawie o sygn. akt IX C (...Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

Zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Stosownie zaś do treści art. 366 k.p.c. prawomocny wyrok ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto między tymi samymi stronami.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że prawomocność oznacza, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym wyroku, co gwarantuje poszanowanie dla orzeczenia sądu ustalającego lub regulującego stosunek prawny stanowiący przedmiot rozstrzygnięcia. Stwierdzenie, że art. 365 § 1 k.p.c. przypisuje prawomocnemu orzeczeniu sądu moc wiążącą nie tylko wobec stron i sądu, który je wydał, lecz również innych sądów, organów państwowych oraz organów administracji publicznej, a w wypadkach prawem przewidzianych także innych osób oznacza, że żaden z wymienionych podmiotów nie może negować faktu istnienia prawomocnego orzeczenia i jego treści, niezależnie od tego, czy był, czy nie był stroną tego postępowania. (zob. wyrok z dnia 27 stycznia 2011 r. sygn. akt I UK 191/10 LEX nr 896481). Skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, Lex nr 74492, podobnie wyrok Sądu Najwyższego 20 sierpnia 2001 r. I PKN 585/00 OSNP 2003/14/334).

Rację ma apelujący, iż co do zasady mocą wiążącą i powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku, a nie jej uzasadnienie. Jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu. W sytuacji, gdy zachodzi związek prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, które legły u jego podstaw, niedopuszczalne jest w innej sprawie o innym przedmiocie dokonywanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami inny spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym, wcześniejszym wyroku (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2013 r. IV CSK 624/12 System Informacji Prawnej LEX 1353259, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r. II CSK 452/06 OSNC-ZD 2008/1/20).

Należy zauważyć, iż bez sięgnięcia do motywów orzeczenia, niejednokrotnie nie byłoby możliwe ustalenie, czy w kolejnej sprawie zachodzi res iudicata, co dotyczy w szczególności rozstrzygnięć oddalających powództwo, kiedy to bez zbadania treści zgłoszonego żądania wraz z jego podstawą faktyczną nie sposób ustalić zakresu rozstrzygnięcia. Stąd też przykładowo w przypadku raz zapadłego orzeczenia oddalającego powództwo o eksmisję, bez zapoznania się z motywami wydanego orzeczenia, nie byłoby możliwe uwzględnienie takiego powództwa w przypadku ponownego zainicjowania procesu na skutek zmiany okoliczności faktycznych, z czym nie sposób się zgodzić.

Konkludując, skoro w wyroku z dnia z dnia 30 września 2010 r. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie o sygn. akt IX C (...) przesądzono, że K. Ł. nie wstąpił w stosunek najmu po zmarłej babci B. Ł., to w sprawie niniejszej kwestia ta – mająca znaczenie prejudycjalne - nie może być już ponownie badana przez Sąd.

Z tego też względu nie mogło również dojść do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 8 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych.

W świetle poczynionych powyżej rozważań, wobec niedopuszczalności prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność zamieszkiwania pozwanego K. Ł. z babcią B. Ł. aż do jej śmierci, oddalenie wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków B. K., R. K., M. W. (1) i M. W. (2) było prawidłowe.

Wbrew zarzutowi apelującego, Sąd Rejonowy nie naruszył również art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku strony pozwanej o przesłuchanie pozwanego K. Ł.. Sąd I instancji nie oddalił wskazanego wyżej wniosku dowodowego, a jedynie pominął dowód z przesłuchania pozwanego z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 r. (k.60), trafnie przy tym powołując się na treść art. 302 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy słusznie natomiast oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o ponowne wezwanie pozwanego, skoro pozwany w żaden sposób nie wyjaśnił przyczyny swojej nieobecności na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 r.

Sąd odwoławczy oddalił zgłoszony przez pełnomocnika pozwanego wniosek o odroczenie rozprawy apelacyjnej z uwagi na toczące się rozmowy z (...), których celem jest kompleksowe załatwienie kwestii spornego lokalu, albowiem pełnomocnik powoda sprzeciwił się odroczeniu rozprawy, a zatem nie było ku temu przesłanek z art. 156 k.p.c. Nie było też podstaw do jej odroczenia wynikających z art. 214 k.p.c. i art. 215 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 385 k.p.c. - oddalił apelację pozwanego jako niezasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została określona na podstawie § 10 pkt 1) w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz.U. z 2013, poz.461).

/-/ A. Szlingiert/-/ M. Agaciński/-/ M. Rozpędowski